

Miserend

Klotildliget:

június 5. vasárnap	
ünnepi szentmise	9 óra
családok miséje	11 óra
egyetemi mise	20 óra
<i>1Kir 17,17-24</i>	
<i>Gal 1,11-19</i>	
<i>Lk 7,11-17</i>	

június 7. kedd 17 óra

június 9. csütörtök 18 óra

június 11. szombat 18 óra

június 12. vasárnap	
ünnepi szentmise	9 óra
elsőáldozási szentmise	10.30
egyetemi mise	20 óra
<i>2Sám 12,7-10.13</i>	
<i>Gal 2,16.19-21</i>	
<i>Lk 7,36-8,3</i>	

Pilisjászfalu:

június 11. szombat
elsőáldozási szentmise 10 óra

június 12. vasárnap 18 óra

Piliscsaba:

június 5. vasárnap
ünnepi szentmise 11 óra

június 6. hétfő 17 óra

június 10. péntek 17 óra

június 11. szombat 17 óra

június 12. vasárnap
szlovák nyelvű mise 9 óra
ünnepi szentmise 11 óra

Június 7-én (kedden) kivételesen 17 órakor kezdődik a szentmise, amely a Szent László óvoda hálaadó, tanévzáró szentmiséje lesz.

Június 10-én (pénteken) 19 órakor taizéi ima lesz a Református templomban.

Június 11-én (szombaton) délután 16 órától este 22 óráig közös piknikkel veszünk búcsút a tanévtől és köszöntjük a nyarat. Mindenkit várunk a templomkertbe, hogy beszéljünk, együtt legyünk. Piknik-kellékeket, takarót, bögrét, enni és innivalót hozunk magunkkal, amit megoszthatunk egymással. Este tűzrakás, szalonnasütés is lesz.

Június 12-én (vasárnap) 9 órakor szlovák nyelvű szentmisét ünnepelünk a csabai templomban.

Június 12-én különleges időpontban, fél 11-kor kezdődik az elsőáldozási szentmise. Mivel igen sok elsőáldozónk van, erre a szentmisére csak az elsőáldozók családtagjait várjuk. A 11 órai, családos szentmise Ligeten elmarad, Ferenc atya Piliscsabán vár 11 órára szeretettel minden családot, ahol a csabaiakkal együtt tartott, gitáros szentmise lesz.
Piliscsabán szombaton délelőtt 10 órakor ünnepeljük az elsőáldozást.

Heti imaszándék

Imádkozzunk elsőáldozóinkért és családjaikért!



A
Klotildligeti
Római Katolikus
Egyházközség hírei

XII. évf. 23. szám

2016. június 5.

Ferenc pápa június 3-án, pénteken Jézus Szent Szíve ünnepén mutatott be szentmisét a Szent Péter téren a papoknak és a seminaristáknak.

Jézus Szívének kincse az Atyja szíve és a papok szíve

A papok jubileumát Jézus Szent Szíve ünnepén tartva, a szív felé fordulunk, mely bensőségesség, az élet legerősebb gyökere, érzéseink magja, egyszóval a személy központja” – kezdte beszédét a pápa. „Tekintetünket ma két szívre emeljük, a Jó Pásztor Szívére és a mi papi szívünkre. A Jó Pásztor Szíve nem csak egy velünk irgalmas szív, hanem maga az irgalom. Ott ragyog az Atya szeretete, ott érzem biztosan, hogy meghallgatnak és megértenek engem, ott érzem, ahol minden korlátommal és bűnömrel együtt kiválasztottak és szeretnek. Erre a szívre tekintve megújítom az első szeretetemet, annak az emléket, amikor az Úr megérintett engem a lelkemben és a követésére hívott, valamint megújítom annak az örömét, hogy az ő szavára elhagytam az élet hálót” [vö. Lk 5,5] – mondta a pápa. „A Jó Pásztor Szíve azt mondja nekünk, hogy az ő szeretetének nincs határa, nem fárad bele és nem adja fel a

küzdelmet. Ott látjuk, hogy állandóan és határtalanul adja önmagát, ott találjuk a hűség és szelíd szeretet forrását, mely szabadon hagy és szabadabbá tesz, ott fedezzük fel minden alkalommal, hogy Jézus mindvégig szeret bennünket, előbb nem áll meg és sohasem kényszerít. A Jó Pásztor Szíve felénk irányul, főként a távol lévőkre összpontosít, irányít, állhatatosan feljűk fordul, felfedi a szeretet gyengeségét, mert mindenkit el akar érni és senkit nem szeretne elveszíteni.”

Jézus Szent Szíve előtt támad a papi életünk alapvető kérdése: Hová irányul az én szívem? Ez olyan kérdés, amit nekünk, papoknak minden nap, minden héten fel kell tenni magunknak. – tette hozzá szabadon a pápa. „A szolgálat gyakran tele van sokféle kezdeményezéssel, mint a katekézis, a liturgia, a lelkipásztori és adminisztratív feladatok. E sokféle tevékenység közepette megmarad a kérdés: hová tapad az én



„Szívügy” a Klotildligeti „Jézus Szíve” Plébánia értesítője
Megjelenik: minden vasárnap
2081 Piliscsaba-Klotildliget, Klotild tér 1.

Plébános: Száraz László
☎ (30) 748-4427
szarazlaszlor@gmail.com

Internet: www.piliscsabatemplom.hu

e-mail: klotildliget@freemail.hu

szívem, merre irányul, milyen kincset keres? Eszembe jut – idézett szabadon a pápa – amit a liturgia mond: „Ubi vera sunt gaudia nostra, ibi fixa sunt corda.” Ahol a mi örömeink vannak, oda kötődik a szív is! Hiszen Jézus mondja: «Ahol a kincsed, ott a szíved» [Mt 6,21]. Mindnyájunknak vannak gyengeségei és bűnei. De menjünk csak a mélybe, a gyökerekhez! Hol vannak a gyengeségeinknek és bűneinknek a gyökerei, ahol az a kincs rejlik, ami eltávolít bennünket az Úrtól? – kérdezte a pápa.

Jézus szívének két olyan kincse van, amit semmivel sem lehet helyettesíteni: az Atya és mi. Jézus napjai azzal teltek, hogy imádkozott az Atyjához és emberekkel találkozott. A találkozásról van szó tehát és nem a távolságról. Krisztus pásztori szíve is két irányulást ismer: az Úr és az emberek. A papi szív az Úr szeretetétől átdöfött szív, éppen ezért nem önmagára tekint, nem is kellene önmagára tekintenie, hanem az Atya és a testvérek felé fordul. Nem egy táncosnő szíve az övé, akit elragad a pillanat heve és ide-oda jár megértést és kicsi meglepedést keresve, mert így bűnös. Ellenben a pap szíve az Úrban szilárd szív, melyet megigéz a Szentlélek, nyitott és készséges a testvérek felé és feloldja a bűneiket.

Azért, hogy a mi szívünk Jézus, a Jó Pásztor szeretetére gyulladjon, gyakoroljuk magunkat annak a három cselekedetnek az elsajátításában, amit az olvasmányok ajánlanak, vagyis a keresést, a befogadást és az örömet.”

A keresés kapcsán Ferenc pápa Ezekiel proféta szavára utalt, hogy az „Isten

maga keresi a bárányait”. „Az evangéliumban ő mondja: «az elveszett keresésére indul», nem fél a kockázatoktól, nem tart attól, hogy a legelőn kívülre menjen és munkaidőn túl dolgozzon. És nem fizeteti meg a különleges munkákat. Nem halogatja a keresést, nem gondol arra, hogy „mára már megtettem a kötelességemet, majd holnap újra előveszem”, hanem azonnal beveti magát. Szíve nyugtalan mindaddig, míg az elveszettet meg nem találja. Ha megtalálja, feledi a fáradságát, és amikor a vállára emeli, teljesen elégedett. Van, amikor ugyanis ki kell mennie, hogy megkeresse, hogy beszéljen vele és meggyőzze őt. Mászor azonban a tabernákulum előtt kell maradnia, hogy az Úrral harcoljon azért a bárányért. Íme, a kereső szív, mely nem sajátítja ki az időt és a teret, nem őrzi féltékenyen a törvényes nyugalmát és soha nem tart igényt arra, hogy márpedig őt ne zavarják. Az Isten szíve szerint való pásztor nem védi a saját kényelmét, nem aggódik a jóhíréért, hiszen az Urat is megrágalmazták, sőt a kritikáktól nem tartva kész arra, hogy kockáztasson, csakhogy kövesse az Urat”.

„A Jézus szerinti pásztornak szabad a szíve, hogy elengedje a dolgait, nem tartja számon a javait és a szolgálati idejét, nem könyvelje a léleknek, hanem irgalmas samaritánus, aki keresi a szükségét szenvedőt. Pásztor és nem számvevő, aki nem ötven vagy hatvan százalékosan, hanem egészen átadja önmagát. Keresésre indul és talál, és mert kockáztat, talál, a csalódások és fáradozások nem tartóztatják fel, ő ugyanis megátalkodott a jóban, az

isteni megátalkodottsággal felkenve, hogy senki el ne vessen” – hangsúlyozta a pápa. „Minden jó keresztény és minden keresztény példájaként mindig kilép önmagából, elszakadva saját magától. Szívének központja önmagán kívül van, nem saját énje vezeti, hanem a Te az Isten és a Mi az emberek részéről”.

Ferenc pápa papi szívről szóló elmélkedésének második része a befogadás pásztori feladatait tekintette. Krisztus szereti és ismeri a bárányait, életét adja értük, neki senki nem idegen [vö. Jn 10,11-14]. Nyája a családja és az élete. Nem a bárányok rettegett főnöke, hanem velük együtt haladó pásztor, aki nevükön szólítja őket [vö. Jn 10,3-4], és azokat a bárányokat is összegyűjti, akik nem laknak vele [vö. Jn 10,16]. Hasonlóképpen Krisztus papja is: felkenték a népért, nem a saját tervei választására, hanem hogy közel legyen ahhoz a konkrét néphez, amit az egyház által rábíztak. Nincs senki kizárva a szívéből és mosolyából. Egy atya szeretetteli szívével befogad és becsatol. Amikor pedig intenie kell, azt csak a közelebb kerülés kedvéért teszi. Senkit nem vet meg, bárkiért kész összepiszkítani a kezét. A Jó Pásztor nem ismeri a kesztyűket. A közösség szolgálója, aki ünnepel és aki él, aki nem várja a köszöntéseket és mások jókívánságait, hanem elsőként nyújt kezet, elutasítja a pletykálkodást, az ítélkezést és a kártékonykodást. Türelmesen meghallgatja a problémákat és kíséri az emberek lépteit és nagylelkű részvétellel tángítja ki az isteni megbocsátást. Nem szidja össze, aki elhagyja vagy eltéve-

lyeg, hanem mindig kész vissza-helyezni őt és kész rendbe tenni a veszekedéseket”.

Ferenc pápa a papok jubileumán mondott homíliájának harmadik gondolatát a papi szív örömeinek szentelte. „Isten teljes öröm [vö. Lk 15,5], öröme a megbocsátásból, a föltámadás életéből fakad, a fiúból, aki beszívja az atyai ház levegőjét. Jézus, a Jó Pásztor öröme nem önmagáért való öröm, hanem öröm másokkal és másokért, vagyis a szeretet igazi öröme.

Ez az öröm, a pap öröme. Átalakítja őt az irgalmasság, amit ingyenesen ad. Imádságában felfedezi az Atya vigasztalását és megtapasztalja, hogy semmi nem erősebb a szeretetnél. Éppen ezért nyugodt a bensőjében, és boldog, hogy az irgalmasságnak közvetítő csatornája lehet, hogy közel viheti az embert Isten Szívéhez. A szomorúság számára nem egy rendes dolog, hanem csak átmeneti. A keménység távol áll tőle, mert ő az Isten szelíd Szíve szerint való pásztor”.

A homília végén Ferenc pápa arra emlékeztette a papokat, hogy a szentmisében minden nap megtaláljuk az önazonosságunkat, amennyiben sajátunkká tesszük a szavakat: „Ez az én testem, melyet áldozatul ajánlunk fel értetek”. Ez életünk értelme, melyekkel bizonyos módon naponta megújíthatjuk a papszentelési ígéreteinket. Köszönöm nektek ezt az igent, odaadni az életünket Jézussal együtt, hiszen ebben áll a mi örömünk tiszta forrása” – zárta a papi jubileum szentmiséjén mondott beszédét Ferenc pápa.

forrás: Vatikáni Rádió